

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Rebecca Page, te Woodlands bij Becknam; Kent

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN REBECCA PAGE, TE WOODLANDS BIJ BECK-
NAM; KENT.

LIEVE BECKY!

Weinig dogt ik dat ik je nog ooit weêr schrijven zou! We hebben allemaal op de drumpel van de eeuwigheid gestaan, zoo'n ijsbaarlijke storrem! Hoewel wij nou an strand zijn, ken ik het maar niet uit mijn hoofd zetten. De heele kamer duizelt met me in de rondte, net as de draaischuitjes op de kermis te *Grinnage*. Elke stoel, die ik neêrzet, waggelt onder me as een kinderewieg, en al de trappen schudde zoo, dat ik er niet as op handen en voeten tegen op kan. *Ze* zeggen, dat er ellef andere schepen op de hoek van *Holland* in diezelfde storrem met mannen en muizen vergaan zijn. Het begon in den agtermiddag en duurde de heele nacht — o wat een nacht! Genadige hemel! Zulk een schudden en stooten! het was onmogelijk dat iemand op zijn beenen staan kon, en dan kwani er bij dat ze allemaal misselijk waren. Het was as of ik *Hipekakuanje* had ingenomen. O BECKY! as je misselijk bent van de tee, dan geef je maar water over, maar die misselijk is van de zee, die geeft alles over wat i

in zen lijf het. Tot vermeerdering van de schrik kwam er bij, dat de koksvrouw op haar knieën viel en al schreeuwde: We zeilen omver! We zeilen omver! — Nou, dagt ik toe, as die het opgeeft, maggen we allemaal wel om ons graf denken. In zulk een gevaar is er toch niets beter as de godsdienst, en toe ik me kategismes wou opzeggen, ja wel, of ik het eens of honderdmaal dee, het wou er niet goed uitkomen. Hieraan kunje beoordeelen hoe het met me gesteld was, behalve dat ik me handen wrong, zoo dat me nagels er bont en blouw van wierden. Omdat me nou niet anders overbleef in me laatste doodsangst, biegt ik alles zuiver op, wat ik gedaan had — dat van JOHN FUTMAN alles ook. Bij geluk was me Mistriss te veel met haar zelf verlegen om er na te luisteren, maar het zel me voor mijn overige leeftijd een waarschuwing blijven. O BECKY! het is een ijsselijk oogenblik, as het zoo tot die uitboezeming komt, en je daar zoo nakend en bloot as een pier tot in de grond van je hart staan mot. Het alleronschuldigste ding wordt zoo zwart as een kool. Zelfs je vreijers met al er zoenen vliegen je in je gezigt. Ik dogt niet dat zoo'n klein vrijerijtje zoo zwaar op het hart kon wegen. Nou, en een beetje suiker en tee van Miss te nemen, was dogt me ook zoo'n zaak niet, maar nou weet ik bij ondervinding dat ellek ons, as het je berouwt, zoo zwaar as tien pond lood weegt. Die vervloekte looper het me wat onrust gebrouwen, en ik maakte er me werk van, zoo toe de storrem an het bedaren was, hem in de grondelooze Ossejan te smijten. Ik vertrouwt, BECKY! dat je me voorbeeld vollegen zel en alles opgeven wat je conscientie knaagt. Je zel me

ommers niet kwalijk nemen, as ik van het linnen spreek. De liefde kan menige zonde bedekken en ik geloof wel dat het liefde is, een gescheurd lapje van zijn meesteres weg te geven, as het maar niet expres gescheurd is; en daar ben ik wel een beetje bang voor. Ik bid je, hou dat Mr. BUTLER ook reis voor — omdat we wel reis zamen wijn hebben zitten drinken, die we wel gekregen hadden, maar die ons toch niet gegeven was. Och heden! Wat is de lekkerste portwijn as je zoo in je laatste uurtje bent! In het eene oogenblik ben je een levendig mensch, en in het andere ken je wezen as Jonas, in de buik van de wallevis.

De eenigste troost, die ik had, behalve me Kristendom, was Mistriss te waarschuwen, hetgeen ik ook telkens tusschen de buijen deed. Geen loon ter wereld zou me kennen verzoenen met een zeeplaats. De kleêren maken den man niet, en het is voor eene arme dienstbooi heel wat te zeggen, dat een paar morsige ouwe koffers haar armoetje, dat er tusschen in stond, aan gruselementen hebben gerammeit. Omdat ze toch zeggen dat de Ossejan alles gelijk maakt, en de eene vrouw net is as de andere, had ik goedgevonden in mijn beste plunje naar zee te gaan, en natuurlijk is men lint daar niet beter van geworden, en me zÿ mooi zwart geworden — en me handschoenen binne bedurven van het pik en de teer aan de touwen, om niet te klagen dat ik van top tot teen van dat rottige zoute water nat ben geweest, en dan nog op de koop toe gevaar liep van in mijn eigen persoon te verdrinken. Maar ja wel, ik had even zoo goed met het schip, as met Mistriss kennen praten. Ze keek me zoo wild

an, dat ik geloof dat ze niet wist of ik Engels of Frans sprak. Ten laatste zei ze, »MARTHA! we gaan naar een wereld daar geen rangen zijn.» Wat een denkbeeld! Maar de aanzienlijke lui zijn altijd schuw voor ons gezelschap, net as of de hemel hierboven voor de dienstbooijen te goed was. Van aanzienlijke lui gesproken, er lag een voorname Lady op de kooi in de kajuit, die liet om de vijf minuten de kaptein bij haar kommen, tot dat hij op het laatste er kribbig onder wierd. »Kaptein!» zei ze dan, »ik wou dat je het schip wat meer uit de wind hield.» — »Ik wou dat ik dat kon,» zei hij toe. »Weet je wel wie ik ben,» zei zij toe weer, met heel wat verbeelding. — »Ja je Ladyschap,» zei toe de kapitein weer; »maar het waait een stijve wind en al was gij ook een prinses, kan ik niet maken dat het minder waait.» Wat doet ze toe? Toen stuurt ze om de stuurmans jonge en vraagt hem of hij zwemmen kan? »Ja Mylady!» zeit hij, »als een eend.» — »Dan mot ik jou de eer aandoen van de heele nacht op je arm te steunen.» — »Vergeef mij Mylady,» zei hij, »dat is voor mijn en mijns gelijke te veel eer.» — »Dat komt er niet op an,» zei ze toe regt fier; »ik ben er op gesteld.» — »Dan spijt het me,» zei de jonge, »dat ik je zeggen mot, dat ik boven mot wezen om het schip, dat op zij leit, weer overend te helpen.» — Dat hiet ik toch een goed bewijs, BECKY! zoo dat je kent begrijpen in wat een gevaar wij geweest binne!

Evenwel nou zitten we hier, dank zij de Voorzienigheid op het drooge, as men ten minste droog land noemen kan, dat vol dijken en vaarten is, in een vreemde stad, die *Rotterdam* hiet. De koning woont

in den *Haag*; maar *Holland* is een plat land en leit zoo laag, dat zij er alleen behouwen kennen blijven door de dammen. De vrouwen gaan er heel netjes gekleed, maar de heeren dragen er ouwerwetsche hoeden. Ik zou toch liever niet in *Holland* wonen, want met het vochtige klimaat motten zij er geloof ik de huizen gezond houden deur er gestadig de nattigheid van of te wassen. Maar de meubelen binnen der allemaäl kraakzindelijk, zonder smetje of spatje der op; ik denk dat ze er iemand op nahoûen, die al de vliegen doodslaat. Na mijn gedachte is het volk er al te zindelijk, zoo as JOHN FUTMAN zei, toen zijn heer hem bekorde, om dat hij de wasem van zijn duim op de rand van het bord zag. En wat de kindermeiden aangaat, die maggen wel, net as de spinnekoppen, overal in haar hoofd ooggen hebben, om bij het water op de kinderen te passen. Lieve hemel! as ik een Hollandsch man had, zou ik ongelukkig wezen van angst, as me kinderen op de gracht liepen. Kijk, een Engelsche moeder in *Holland* zou wel een klokken met haar kuikens lijken!

We hebben veul mooie gezigten en gebouwen gezien, vooral de vleeshal, die heelegaar van rooje steen is, net of hij van biefstuk gebouwd is. Ook het beeld van Erasmus, die de pekelharingen het uitgevonden. — Ze zeggen dat hij in Oranjeboven-revoluties in de gragt springt, en weer boven komt as het rumoer over is — maar dat is een Rooms mirakel. De stad is reis door de Franschen heelemaal verwoest en geplunderd geweest, maar dat kan nou niet weer gebeuren, want as ze belegerd worden, doen de Hollanders haar sluizen open, en omdat ze op het land en in het water kennen

leven, verdrinken al de vijanden behalve zij zelve. Wat het eten aangaat hebben wij het wel, maar voor de groente ben ik toch altijd wat bang, om dat het zulk een raar moerassig land is, dat ik een kikker in me lijf zel krijgen. Van braden gesproken, BECKY! wat zou je wel zeggen as je reis zitten moest met een gloeiende kool in een stoof onder je rokken? Dat is het eenigste middel dat ze hier hebben om het linnen te droogen — hoewel het meer lijkt na een recept voor how om zen hammen te rooken. Maar daar hoor ik Mistriss schellen en dus blijf ik met liefde voor jelui allemaal ook voor JOHN FUTMAN, enz.

MARTHA PENNY.